

TANJA KINKEL

Murg, calul din ținutul vântos

Ilustrații de Suzie Mason

Traducere din limba germană
de Valentina Georgescu

corint^vjunior

Marea cursă vijelioasă

— **D**ouă sunt lucrurile pe care orice cal trebuie să le poată face, i-a reamintit mama. Să găsească iarbă chiar și sub omăt și să alerge iute ca vântul.

Murg a bătut nerăbdător pământul cu copita. Nici pic de omăt cât vedea cu ochii, în schimb vânt din plin, același vânt care îi fluturase coama, ca un tovarăș statornic, încă din clipa când făcuse primii pași și se depărtase de herghelie. Murg a zvâcnit din urechi și a simțit în picioare imboldul de-a o lua la goană, de-a zbura dimpreună cu vântul deasupra stepei, luând urma mirosurilor necunoscute.

A privit în zare cu dor de ducă.

— Însă copitele noastre nu-s făcute doar ca să alergăm dimpreună cu vântul, a continuat mama lui Murg. Cu ele ne putem și apăra.

Murg își iubea mama. Chiar dacă era de părere că nu mai trebuie să-l trateze ca pe un mânz. La urma urmei, avea deja un an. Mersul îi era sigur, picioarele nu-i mai tremurau. A fornăit înspre ea.

— Eu nu trebuie să mă apăr de nimic, a nechezat vesel. Doar sunt cel mai iute cal din herghelie. Îi întrec pe toți!

Glasul lui Murg era plin de trufie.

— Sunt foarte sigur că eu și Yul vom câștiga Marea cursă vijelioasă.

Yul era prietenul lui cel mai bun și era un biped. Cel puțin, așa îl numise mama lui când Murg o întrebase într-o zi de ce Yul nu aleargă așa, ca el, pe patru picioare, și de ce crește atât de încet. Murg și Yul se cunoscuseră cu o iarnă în urmă, când Yul îl învelise pe Murg în pături calde de pâslă, ca să-l apere de frig. Înainte de asta, Yul fusese pur și simplu doar unul dintre cei doi bipezi care vizitau ocazional herghelia. După ce-l ajutase să-i fie cald pe timpul iernii, Yul devenise nu numai bipedul preferat al lui Murg, ci și prietenul lui. Acesta era și motivul pentru care Murg îi îngăduise să urce în spinarea lui când s-a desprăvărat, după care și-a dat seama că este de două ori mai frumos să străbată la galop stepa în lung și în lat împreună cu Yul. Căci Yul inventa tot timpul jocuri

noi, care le făceau alergările și mai aventuroase și mai amuzante. Iar a doua zi, ei bine, a doua zi aveau să se prezinte amândoi la startul însemnatei curse vijoase, despre care câțiva dintre caii mai vârstnici din herghelie povesteau lucruri minunate chiar și acum. Se zicea că la cursa aceasta participau atât de mulți cai, că se umplea ditamai valea. Murg era tare nerăbdător.

Mama sa l-a înghiontit cu botul în grumaz și i-a suflat ușurel în coamă.

— Uneori, îți simți picioarele grele, prea grele ca să mai poți alerga. După o asemenea cursă, bunăoară. Curând, vei fi departe de herghelie pentru prima oară pentru mai mult timp, micul meu Murg, și dacă vei întâlni un lup, sau poate chiar o haită de lupi, iar tu vei fi vlăguit, atunci...

— ...atunci o să vorbesc pur și simplu cu lupul, a întrerupt-o Murg, nechezând vesel și aruncându-și capul pe spate. Că doar lupii înțeleg limba tainică a animalelor.

Credea acest lucru deoarece până și oile și caprele care apăreau mereu prin stepă, grupate în turme, încercând să pască iarba cea grasă înaintea tuturor, înțelegeau această limbă tainică. Doar bipezii nu o înțelegeau, iar lucrul acesta i se părea lui Murg deosebit de nedrept, căci i-ar fi plăcut mult mai mult să poată vorbi cu Yul decât cu o oaie.

Mama a nechezat tăios.

— Lupii trăiesc după legile lor. Ei înțeleg o singură limbă, pe cea a foamei, și nu sunt singurii. Ia aminte la ce-ți zic, sunt multe animale primejdioase pentru tine, bunăoară...

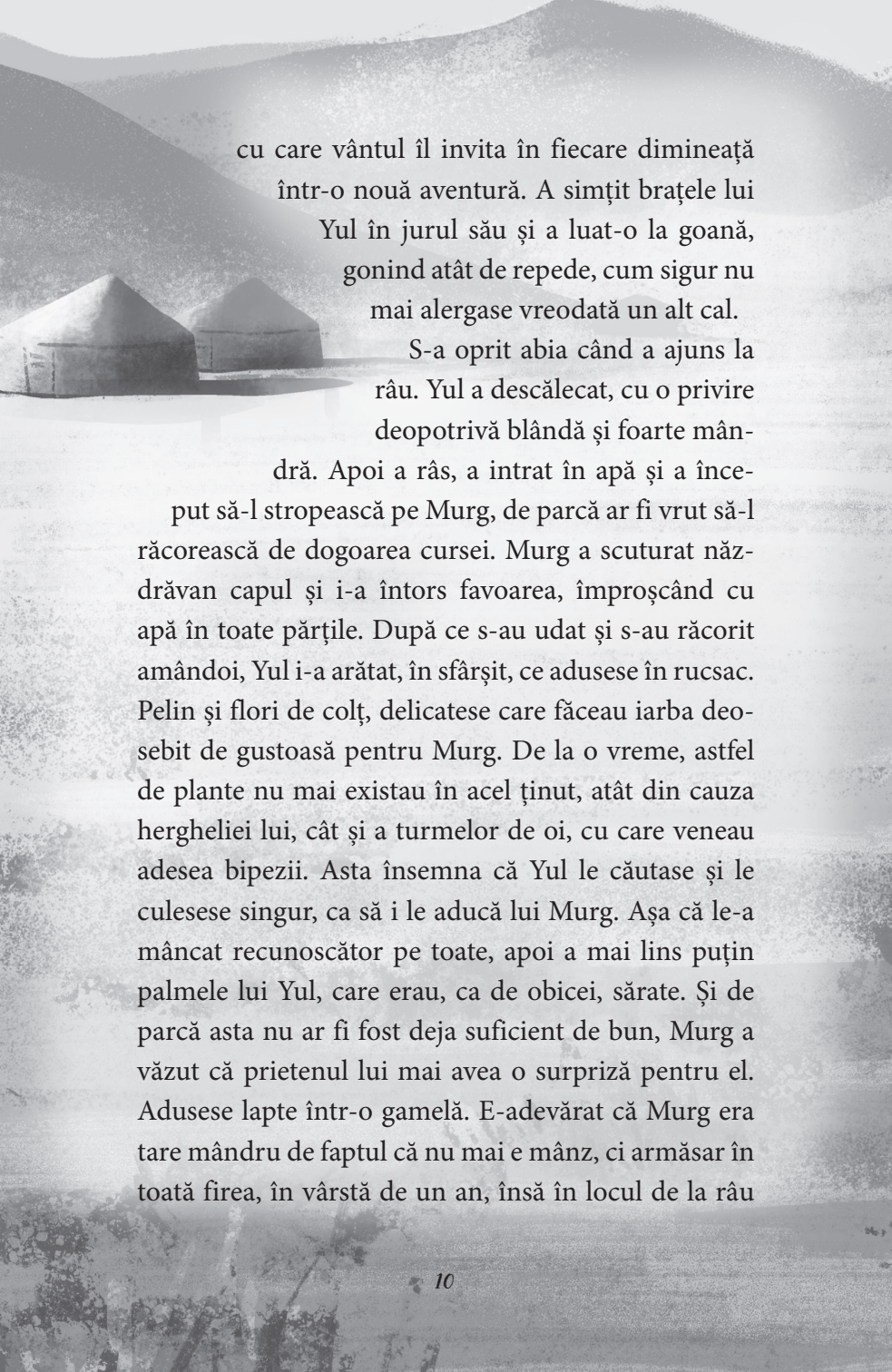
Murg voia să-și asculte mama, chiar voia, însă în clipa aceea a adușmănit mirosul prietenului său și, câteva bătăi de inimă mai târziu, l-a și văzut. Nu încăpea nicio îndoială că și Yul e emoționat, așteptând cu nerăbdare marea cursă. El nu venea niciodată la Murg fără să-i aducă o mică atenție sau fără să-l țină și să-l curețe bine și cu siguranță că avea și el, întocmai ca Murg, dorința de a mai traversa pentru ultima oară câmpia la galop, înainte de a se fi întunecat prea tare. Murg a alergat înspre el, apucând să o mai audă pe mama strigând în urma lui:

— Să iei aminte la cum miroase câmpia aici, unde stelele sunt pe cer când le privești și de unde răsare soarele, căci așa îți vei găsi mereu drumul înapoi la herghelie!

Murg nu pricepea deloc de ce gândurile mamei lui zburau atât de departe în viitor, unde nu vedea decât necazuri, precum câmpii înghețate și ninse, în vreme ce aici și acum era atât de frumos. Când el și Yul aveau să se întoarcă din cursă învingători, mama lui avea să vadă că nu ar fi trebuit niciodată să-și facă atâtea griji. Oare bipedul mai vârstnic, pe care îl

observase uneori că-l însoțește pe Yul, îl dăscălea tot atât de mult pe prietenul lui?

Bipezii nu aveau blană, doar niscaiva păr pe cap, din acest motiv trebuind să se înfășoare în veșminte, care vara erau mult mai subțiri decât iarna. Astăzi, Yul mai purta și un mic sac în spinare. Murg a mișcat din urechi, încercând să adulmece ce îi adusese Yul. Mai întâi de toate, avusese dreptate: Yul voia să iasă cu el la o plimbare călare. Murg nu trebuia să stăpânească limba bipezilor, în care îi murmură Yul, pentru a pricepe acest lucru. A simțit emoția mâinilor lui Yul, care i-au descâlcit și netezit coama, care i-au mângâiat crupa, vrând parcă să le spună picioarelor că vor porni curând în goana mare. A simțit și strânsoarea ușoară a genunchilor lui Yul, care-i indicau lui Murg direcția, așa cum exersaseră de multe ori împreună. Nu a durat mult, și Murg și-a dat seama că Yul vrea să-și viziteze pentru ultima oară locul preferat, micul liman de pe râu, care astă-primăvară, când se topiseră zăpezile, fusese atât de uriaș și de zgomotos, iar acum curgea atât de mic și de molcom, încât abia dacă îi ajungea până la glezne lui Murg când îl traversa. Yul s-a aplecat un pic în față în spinarea lui și a șoptit ceva în urechea lui Murg. La început, când făcuse asta pentru prima oară, se simțise ca o gădilătură amuzantă, ca fornăiala altui mânz. Între timp însă, lui Murg ajunsese să-i semene mai degrabă cu o adiere ușoară,

cu care vântul îl invita în fiecare dimineață
într-o nouă aventură. A simțit brațele lui
Yul în jurul său și a luat-o la goană,
gonind atât de repede, cum sigur nu
mai alergase vreodată un alt cal.

S-a oprit abia când a ajuns la
râu. Yul a descălecat, cu o privire
deopotrivă blândă și foarte mân-
dră. Apoi a râs, a intrat în apă și a înce-
put să-l stropească pe Murg, de parcă ar fi vrut să-l
răcorească de dogoarea cursei. Murg a scuturat năz-
drăvan capul și i-a întors favoarea, împrôșcând cu
apă în toate părțile. După ce s-au udat și s-au răcorit
amândoi, Yul i-a arătat, în sfârșit, ce adusese în rucsac.
Pelin și flori de colț, delicatele care făceau iarba deo-
sebit de gustoasă pentru Murg. De la o vreme, astfel
de plante nu mai existau în acel ținut, atât din cauza
hergheliei lui, cât și a turmelor de oi, cu care veneau
adesea bipezii. Asta însemna că Yul le căutase și le
culesese singur, ca să i le aducă lui Murg. Așa că le-a
mâncat recunoscător pe toate, apoi a mai lins puțin
palmele lui Yul, care erau, ca de obicei, sărate. Și de
parcă asta nu ar fi fost deja suficient de bun, Murg a
văzut că prietenul lui mai avea o surpriză pentru el.
Adusese lapte într-o gamelă. E-adevărat că Murg era
tare mândru de faptul că nu mai e mânz, ci armăsar în
toată firea, în vârstă de un an, însă în locul de la râu

unde se aflau acum, fără niciun alt cal prin preajmă, i-a îngăduit lui Yul să-i dea să bea lapte, așa cum o făcuse pe timpul iernii, și nu a putut să nu recunoască că băutura aia albă și gustoasă are același gust delicios ca întotdeauna.

Când au pornit pe drumul de întoarcere la herghelie, Murg a simțit pe spinare razele blajine ale soarelui la asfințit, care i-au uscat pe el și pe Yul. Dacă la marea cursă chiar participau atât de mulți cai, încât umpleau o ditamai valea, atunci precis că nu mai rămânea iarbă de păscut, așa că era bine că Yul îl hrănise azi cu acele bunătăți. Yul chiar era cel mai bun prieten pe care și l-ar fi putut dori Murg.

A doua zi, Murg s-a trezit devreme. Yul i-a pus în spinare desagi, care erau mai grei ca de obicei, l-a încălecat și s-au îndepărtat de herghelie cu pas domol. Nu erau singuri. Li se alăturase un valah, adică un armăsar castrat, cu un călăreț mai în vârstă în spinare și împovărat, ca el, cu multe desagi, și o iapă cu mânz în pântec.

Murg s-a uitat la valah și la călărețul lui, scuturându-și coama.

— Ia zi, tot la Cursa vijelioasă mergi și tu? a nechezat el, zicându-și în sinea lui că acel cal nu avea nicio șansă în fața lui.

Valahul era mai bătrân și mai greoi, nu se număra nici măcar printre primii zece cei mai rapizi cai din herghelie. Iapa, în schimb, fusese cândva foarte iute, dar precis că n-avea să mai alerge înainte să-i vină pe lume mânzul.

— Nu, a răspuns valahul pe un ton dojenitor, dar, spre deosebire de tine, eu am participat de multe ori. Vin bipezi de peste tot să privească și durează cât e ziua de lungă, de aceea mulți dintre ei rămân călare. Vezi tu, sunt mult mai mici decât noi și nu ar putea vedea nimic dacă ar sta pe picioarele lor.

Bieții de ei, și-a zis Murg, așa este. A încercat să și-l închipuie pe Yul ca pe un biped matur și pe el însuși la fel de încet precum valahul, stând pe loc și urmărindu-i pe alți cai și pe oamenii lor întrecându-se. Prea ușor nu-i venea. Dar, la urma urmei, până și valahul fusese cândva mânz.

Iapa participase și ea de vreo câteva ori la marea cursă și povestea că, la final, oamenii își urcau mânziii lor bipezi în spinarea celui mai rapid cal, lucru care părea just, căci bipezii tineri precum Yul erau, desigur, mult mai ușurei decât bătrânul ei însoțitor.

Murg își imaginase, de fapt, că avea să ajungă foarte curând în valea cursei, poate chiar înainte ca

soarele să ajungă în creștetul cerului, dar, din câte se părea, apreciasse cu totul greșit distanța. Caii mai bătrâni s-au amuzat când a întrebat dacă mai au mult de mers.

— Dacă ar fi așa de aproape, am fi prins de mult mirosul mai multor biepezi, a explicat iapa. Nici nu-ți imaginezi ce înseamnă când la fiecare dintre noi vin doi sau chiar trei dintre ei. N-ai mai mirosit așa ceva niciodată, tinere zvăpăiat!

Atât de mulți bipezi la un loc? Ce ciudat! În afară de cei trei care vizitau herghelia cu regularitate, Murg nu-i mai știa decât pe cei doi mânji bipezi mai mari și pe ceilalți patru mult mai mici, care dădeau foarte rar pe acolo, dar care, din câte se vedea, aparțineau aceleiași herghelii de bipezi ca Yul. Prin comparație cu numărul de membri nu doar ai hergheliei lui Murg, ci și ai turmelor de oi și de capre, bipezii fuseseră mereu foarte puțini. Dacă mai existau încă atât de mulți, oare unde stătuseră ascunși până acum? Poate că bătrâniiăștia îl tachinau doar, vrând să vadă cât de ușor se lasă păcălit, și-a spus Murg. Căci mai făceau uneori și din astea.

Pe înserat însă, Murg s-a simțit pe ascuns ușurat când bipedul mai vârstnic i-a făcut un semn lui Yul. Yul l-a oprit pe Murg, l-a deșeuat și, în timp ce bipedul mai în vârstă a făcut la fel cu valahul și cu iapa, Yul l-a mai țesălat o dată. După o zi așa de lungă, era o senzație plăcută să simtă perii țesalei pe piele, așa că

s-a lăsat cu bucurie răsfățat. Când Yul a devenit prietenul lui, Murg se gândise la un nume pentru el și l-a numit după sentimentul minunat pe care îl avea disde-dimineată, când iarba era încă udă de rouă și primele raze de soare îi gâdilau nările, când primul trap se prefăcea în galop, iar vântul îi flutura coama. În limba tainică a animalelor, acest sentiment de bucurie se numește *yul*, așa că acesta i s-a părut lui Murg cel mai potrivit nume pentru mânzul de biped. Însă acum, când mâinile lui Yul îl curățau de colbul și de scaieții unei zile lungi și îi mângâiau grumazul, se întreba dacă nu și-ar fi putut la fel de bine numi prietenul *Kraul*, adică alint.

Bipezii au făcut un foc, care încălzea plăcut, s-au așezat în jurul lui și au mâncat din cutiile metalice pe care le aduseseră cu ei. Murg s-a uitat la stele, observând neliniștit că erau în locuri puțin diferite față de ultima oară când privise cerul. Dacă se gândea mai bine, trecuse exact o săptămână de când memorase bine poziția stelelor. Și-a amintit cu un sentiment de vinovăție cum îl îndemnase mama lui să observe tot timpul stelele. *O să am destul timp pentru asta după cursă*, și-a spus. Totuși, și-a dat silința ca măcar poziția din seara asta să o memoreze. În plus, a ciulit urechile, atent la eventualele urlete de lupi. Era mai dificil decât crezuse, căci deși între timp se întunecase de-a binelea, așa încât singurele surse

de lumină rămăseseră doar focul de tabără aproape stins și stelele, bipezii nu mai conteneau cu vorbitul, și o făceau nu din ce în ce mai încet, ci dimpotrivă, tot mai tare.

Deodată, Murg a auzit glasul tânguios al lui Yul, care îi amintea de al unui cârlan care își rupsesse picioarul. Murg s-a neliniștit și a întors capul în direcția lui Yul. Tânărul biped a sărit ca ars în cele două picioare tefere, a venit în fugă la el, l-a cuprins de gât cu ambele brațe și a început să scoată și mai multe sunete tânguioase. Din ochii lui Yul curgeau picuri sărați. Era ceva ce bipezii făceau când erau triști și pe care iapa gestantă îl numise *plânset*.

Murg se simțea neajutorat. A nechezat încet și l-a înghiontit cu botul pe Yul, așa cum o făcea și mama lui cu el când era necăjit. Zadarnic însă, căci chipul umed al lui Yul lipit de grumazul lui și tresăltarea corpului său nu făceau decât să întetească sunetele tânguioase.

— Probabil că îi este pur și simplu frică de marea cursă, a spus valahul calm. Se mai întâmplă.

— Dar ne-am pregătit mult pentru marea cursă și doar știe că niciun alt cal nu e mai rapid decât mine, i-a răspuns Murg, indignat. Nu există niciun motiv de teamă!

Valahul a furnăit.

— Nu uita că e și el doar un biet biped mic. Mânjii de bipezi mai plâng câteodată, n-ai ce-i face.

Bipedul mai în vârstă nu a mai spus nimic. În schimb, a oftat, cu ochii la focul mocnit. Cum nici iapa nu avea vreo explicație mai bună, Murg s-a gândit că valahul trebuie să fi avut dreptate. De dimineață, pe lumină, Yul avea să-și amintească iar că nu există niciun motiv de frică, că ei doi aveau să câștige cursa, iar senzația ciudată pe care și el o avea în stomac urma să se risipească de tot. Da, exact așa avea să se întâmple.

A doua zi de dimineață, soarele nici nu apucase încă să răsară când Yul l-a înșeuat pe Murg. Mâinile lui se simțeau ceva mai șovăitoare ca de obicei, tremurau puțin. Sarea de pe obrajii lui Yul se uscaser între timp. Murg îi simțea încă mirosul, dar peste el nu a mai venit altul nou. Precis că Yul se liniștise, iar teama i se spulberase. Dar chiar și așa, Murg și-a pus în gând să meargă la trap cât de lin poate până ajungeau în valea unde avea loc cursa. În felul acesta, Yul avea să simtă negreșit că mai încolo vor zbura sprinteni, dimpreună cu vântul, în marea întrecere!

Simțea pământul schimbându-se sub copite. La început a devenit mai moale, iar Murg a adulmecat apă în apropiere. Însă pe urmă solul a devenit foarte, foarte dur, deși mirosul apei continua să plutească în aer. Munții deveneau tot mai înalți.

— Ne apropiem de imensa așezare a bipezilor, în apropierea căreia va avea loc cursa, a spus valahul. Sunt o grămadă care trăiesc aici. De patru ori mai mulți decât toate hergheliile noastre, plus toate oile și caprele, cele care trăiesc la noi, cel puțin. Dacă ar fi să ne luăm după spusele păsărilor, atunci locul acesta se cheamă Ulan Bator.

Murg nici nu-și putea imagina atâtea ființe la un loc, dar într-adevăr, cu cât înaintau, cu atât mai des le ieșeau în cale bipezi. Unii dintre ei călăreau cai, la fel ca Yul și ca tovarășul său mai în vârstă, însă și mai mulți erau călare pe niște cadre puturoase și zgomoase, care aveau două sau mai multe roți metalice, sau chiar în căruțe cu totul din metal. Murg mai văzuse astfel de vehicule o singură dată într-o lună plină. Totul era atât de palpitant și de nou, încât până și ultimul strop de neliniște, rămas din cauza comportamentului ciudat de seara trecută al lui Yul, s-a spulberat din mintea lui Murg. Pe deasupra, trebuia să-și adune tot curajul ca să nu tresară de fiecare dată și s-o ia la goană în cealaltă direcție când de undeva se auzea iar câte un huruit asurzitor. În general, aici era mult mai multă gălăgie decât la herghelia lui! Lui Murg nu-i făcea plăcere să recunoască, însă ar fi luat-o de mult la fugă dacă n-ar fi simțit mângâierile liniștitoare ale lui Yul. Să treacă pe aici la trap, fără să se oprească, era un joc sau o încercare, ca atunci când Yul înfipsea niște bețe subțiri de lemn în pământul

stepei, apoi trecuse pe lângă ele călare pe Murg și le smulse din goana galopului. Nici prin cap nu-i trecea să-l dezamăgească pe Yul și să se poarte ca un mânz sperios!

Valahul, pe care îl chema Onix, a reacționat mai întâi relaxat la toate căruțele metalice, dar pe măsură ce acestea se tot înmulțeau, a ridicat până și el capul, a nechezat și a fornăit, în vreme ce iapa gestantă a lovit cu picioarele dinapoi.

— Cândva, nu ar fi înaintat niciodată atât de mult în mulțimea de bipezi, a nechezat ea, indignată, căci cursa nu avea loc chiar în așezarea omenească pe care Onix o numea oraș, ci în valea întinsă de dinaintea acestuia.

— Murg, i s-a adresat Onix, mormăind, eu nu cred că noi ne îndreptăm către locul cursei. Altfel, ne-am fi întâlnit cu mai mulți oameni călare pe drum.

Onix și-a continuat mersul, însă Murg a simțit teamă în cuvintele rostite apoi:

— Bipezii vor să ne ducă direct în oraș.

— Dar așa ceva e cu neputință! i-a replicat Murg, sfidător. Doar ne-am antrenat atât, eu și Yul! Bineînțeles că participăm la cursă! Te înșeli. Sunt sigur de asta. Doar ocolim puțin!

— Eu nu sunt visător ca tine, micul meu zburdalnic. Eu sunt cu ochii și nările țintă la drum. Acesta pe care mergem noi acum nu duce în valea unde are loc întrecerea.

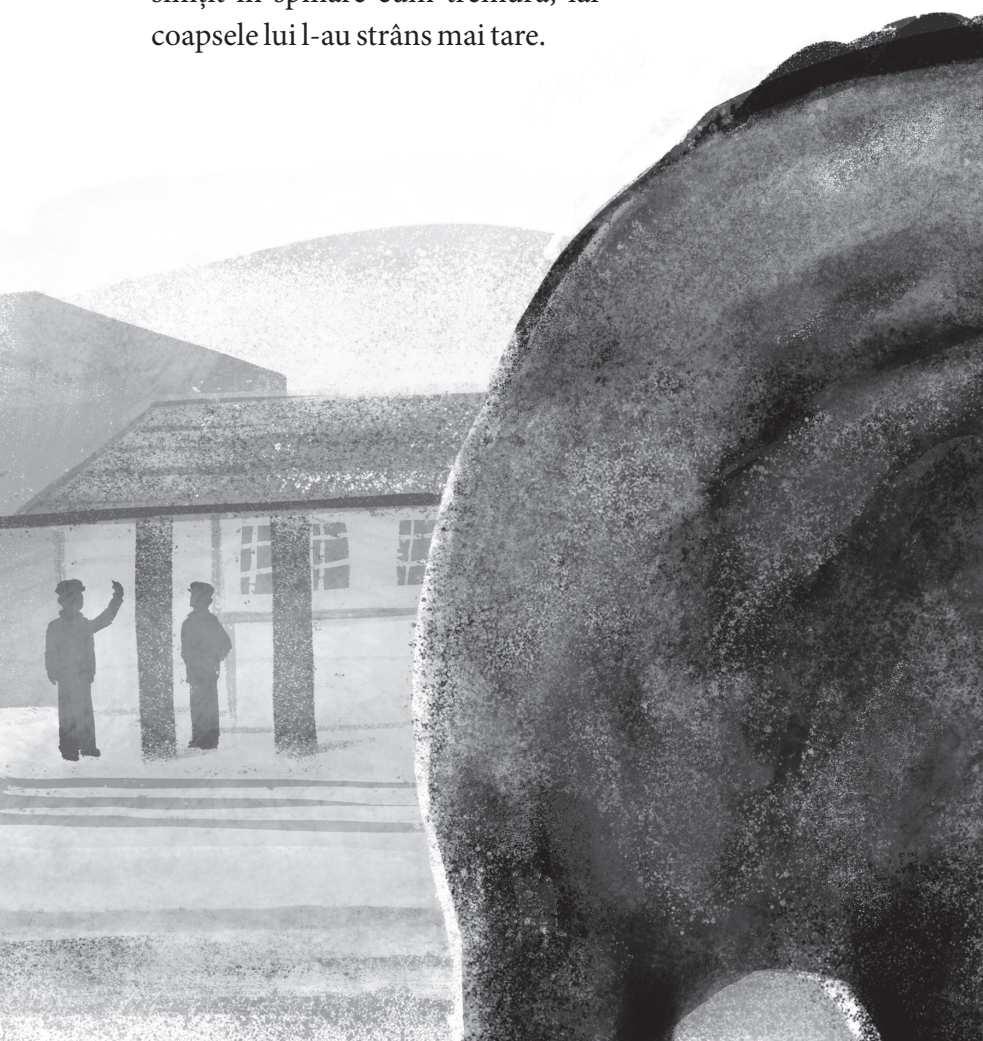

Aerul devenea din ce în ce mai înecăcios, bipezii și căruțele lor metalice puturoase, tot mai numeroase, zgomotele din jurul lor, tot mai puternice, iar inima lui Murg bătea tot mai repede, deși continuau să meargă la trap. Precis că Onix se înșela. Altfel, nimic nu avea sens. Urechile lui Onix tresăreau și, deși încerca să nu dea atenție zarvei din jur, a avut brusc senzația că toate zgomotele acelea năvălesc parcă peste el, ca un nor de praf în toiul verii, când vântul aducea nisip roșiatic în stepă, nisip care se putea abate asupra ta ca un roi de o mie de înțepături. Yul a părut să simtă că Murg are o senzație ciudată. S-a aplecat, l-a bătut ușor pe grumaz și i-a murmurat ceva, care s-a simțit asemenea păturii călduroase de pâslă cu care îl învelise pe timpul iernii, ca să-l apere de ger. Bătăile inimii lui Murg s-au mai domolit puțin. Cu Yul alături, nu i se putea întâmpla nimic rău.

În cele din urmă, Murg a simțit mirosul familiar al altor cai – mulți cai. Chiar și cu toată putoarea căruțelor metalice care îi înconjura, mirosul acesta era inconfundabil, iar micul lor grup se îndrepta direct către el. Asta nu putea însemna decât un lucru: Onix se înșela. Poate că anul ăsta, cursa fusese mutată în alt loc, chiar dacă solul de aici nu era nici pe departe

la fel de bun precum cel din stepa de acasă. A furnăit ușurat.

S-au oprit când au ajuns în mijlocul unei mulțimi de căruțe metalice și bipezi, care purtau toți haine în aceleași culori, așa că nu-i puteai deosebi decât după miros. Bipedul mai bătrân a spus ceva și a descălecat. Yul a rămas călare. Murg l-a simțit în spinare cum tremură, iar coapsele lui l-au strâns mai tare.

Abia după ce bipedul mai în vârstă a repetat mai tăios spusele și s-a așternut o tăcere îndelungată, Yul a sărit din spinarea lui Murg. Nici nu a fost nevoie să se uite la Yul, că Murg a înțeles că plânge din nou. La fel ca seara trecută, mai întâi l-a cuprins pe Murg cu brațele de gât, pe urmă și-a lipit fruntea de nările calului. Murg nu pricepea deloc ce se întâmplă, dar a înțeles

că Yul este trist. A suflat blând în coama mult prea scurtă a lui Yul și a nechezat stângaci.

În cele din urmă, când Yul l-a privit în ochi, cu lacrimile încă ude pe obraji, Murg a părut că înțelege fiecare cuvânt:

— O să ne revedem. Să nu te dai bătut, Murg! O să ne revedem!

Nodul din stomac pe care Murg îl simțise tot drumul până în oraș a revenit acum parcă și mai neplăcut. Murg nu știa ce i se întâmplă. Însoțitorul lui Yul a schimbat câteva vorbe cu unul dintre bipezii îmbrăcați la fel și a primit mâncare, pe care a îndesat-o imediat în desagile lăsate de șaua valahului. În clipa următoare, Yul a fost luat de lângă Murg, iar Murg a fost deșeuat.

— Murg, a strigat Onix deodată, bipezii te dau la schimb! Am mai văzut asta, de multe ori, dar de obicei caii campioni sunt dați la schimb după cursă, nu înainte. Călătoria noastră împreună se încheie, așadar, aici. Rămâi cu bine, Murg, și nu uita, urmează neconținut vântul, el te va îndruma, oriîncotro ar duce drumul tău!

Să-l dea la schimb? Asta ce mai însemna? Un biped cu totul necunoscut, în veșminte verde-pal, a apucat frâul – frâul cu care Yul îi dădea de obicei semnale. Acum, Murg era derutat de-a binelea. A lovit cu copita, iar Yul, cu lacrimi în ochi și ținut strâns de însoțitorul său, a întins mâna. Dar nu a mai ajuns până la el. Yul a fost dus într-o direcție, Murg, în cealaltă.

Precis că era încă o probă de pregătire pentru marea cursă, s-a încurajat Murg în sinea lui. Era singura explicație pentru toate astea. Toți bipezii aceștia aveau legătură cu întrecerea.

Cel care ținea acum frâul nu s-a arătat interesat să-l încalece, în schimb l-a condus pe Murg în direcția în care mirosea din ce în ce mai puternic a alți cai. Între timp, Murg a început să-i și audă. Se plâneau pentru că bipezii îi închiseseră în boxe mult prea mici.

— Faceți loc pentru Ogodai! s-a auzit nechezând un armăsar cu coamă strălucitoare, trecând chiar pe lângă Murg.

Asemenea lui Murg, și el era un cal tânăr, însă în timp ce părul lui Murg era de un brun foarte închis, care bătea în negru, armăsarul acesta era de un roșcat mult mai deschis. În plus, în spinarea lui ședea un biped îmbrăcat în același verde-deschis prin care se asemănau toți bipezii de acolo.

— Și tu participi la cursă? a întrebat Murg, șovăitor.

— Ce cursă? a întrebat la rândul-i Ogodai. Aici nu are loc nicio cursă. Oamenii ne trimit departe! Țsta-i locul grajdurilor tunătoare, care sunt mai rapide decât vântul. Cine ajunge într-un astfel de grajd nu se mai întoarce niciodată!